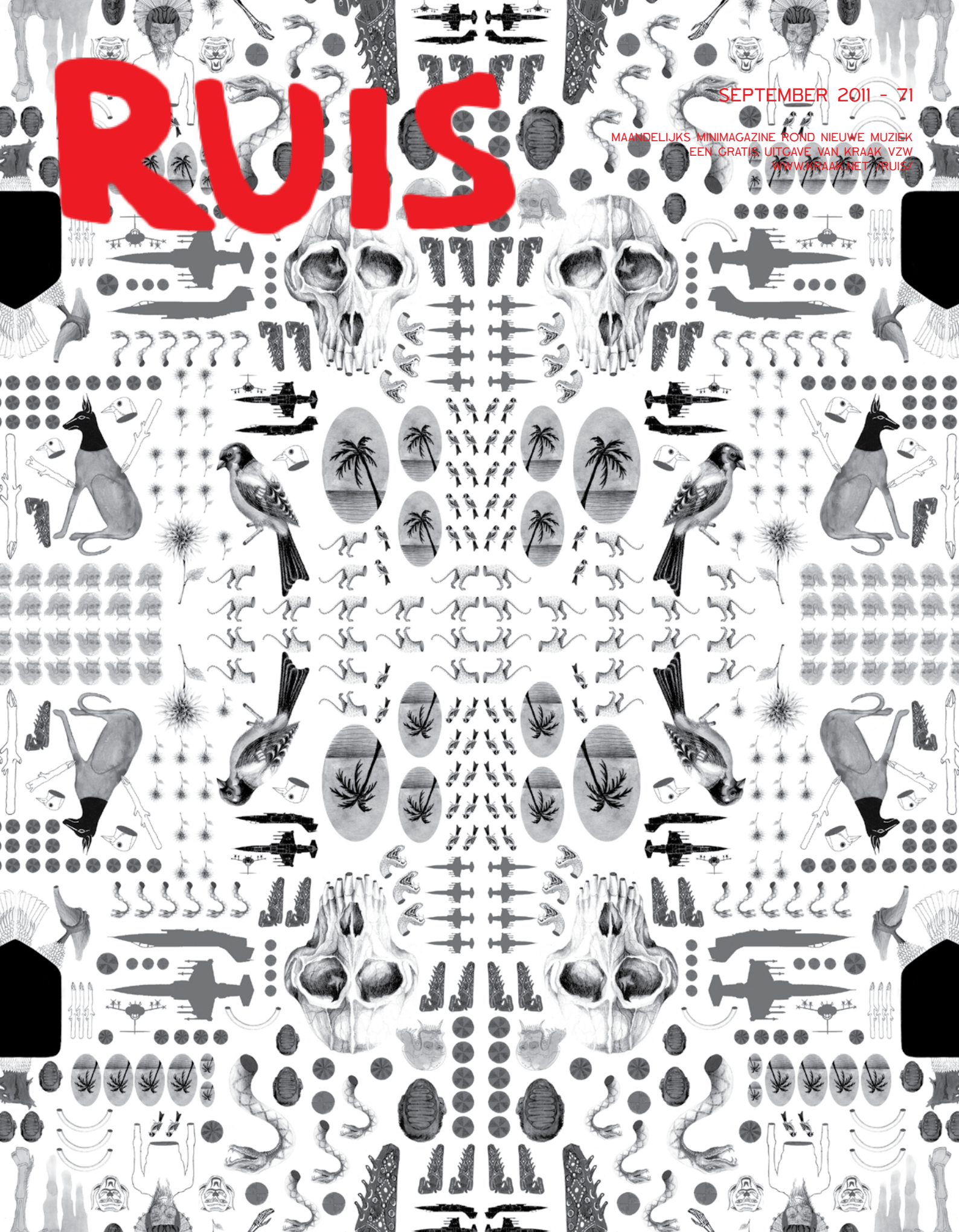

RUIS

SEPTEMBER 2011 - 71

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAKNET.NL/RUIS

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Elisabeth Cornille, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman, Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf, Stefan Hopmans
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
Marc Claes

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

02/09 Bunker Brussel
Part Wild Horses Mane On Both Sides (usa), Mitt Land Och Leo (be), Mind Of Mirrors (usa)

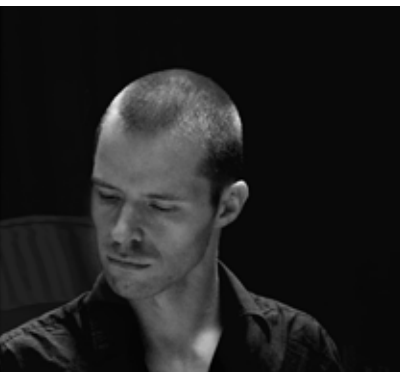
03/09 Captal Boot Oostende
Ültra Eczema Fever Night

Machida-Matsui @ Extrapool

18/09 Worm Rotterdam
Sax Ruins (jp), Ruins Alone (jp), Ono Ryoko (jp), Dispo (it)

18/09 AB Brussel
Omar Souleyman (sy)

09/09 Scheld'apen Antwerpen
Jasper TX (se), Kaboom Karavan (be), Kosmische Keuterboeren (be)

10/09 Magasin 4 Brussel
Tuxedomoon (usa/be)

11-18/09 Incubate Festival Tilburg
Chris Corsano (usa), Christine Sehnaoui (fr), Girlseeker (dk), Warm Climate (usa), The Fall (uk), Wooden Shjips (usa), Han Bennink (nl), Main (uk), Natural Snow Buildings (fr) ...

13/09 Trix Antwerpen
Omar Souleyman (sy), Razen (be)

13/09 Charlatan Gent
Ford & Lopatin (usa)

16/09 Kinky Star Gent
Girlseeker (dk), Warm Climate (usa)

16/09 KC BELGIE Hasselt
Baby Dee (usa)

17/09 Bonnefooi Brussel
Mark Gregis (Sublime Frequencies)
Dj- set

21/09 B50 Gent
Bridget Hayden (uk), Marisa Anderson (usa)

21/09 Extrapool Nijmegen
Warm Climate (usa), Machida-Matsui (jp/de)

22/09 Vooruit Gent
Sic Alps (usa)

23/09 Scheld'apen Antwerpen
Electronic Music Films: 'The Delian Mode', 'What The Future Sounded Like'

24/09 Netwerk Aalst
Cut Hands (uk), Ekoplekz (uk), Le Quan Ninh (fr), Vindicatrix (uk)

24/09 Occii Amsterdam
Sic Alps (usa)

29/09 Scheld'apen Antwerpen
Cam Deas & Jack Allett duo

29/09 Extrapool Nijmegen
Toktek vs Simon Berz (nl/ch), W. Ravenveer (be), Vom Grill (be), thee Taxxman (nl)

WOORD VOORAF: Exiled from mainstream

Hendrik Dacquin

Ik heb tien dagen slecht geslapen. Tien dagen heb ik immers geleefd op een hedonistisch dieet van Irish coffee, braadworsten, pils en wiet in naam van een groot Cultureel volksfeest. Culturele parels vallen er echter niet te rapen op de Gentse Feesten. Elk jaar opnieuw lijkt de programmatie een kopie van het voorgaande. In het ene café kan je luisteren naar een eentonige selectie demobands en de andere podia worden gecureerd door de coryfeeën van het Gentse nachtleven met een onberispelijk middelmatige smaak. In die depressie van repetitieve mainstream, vuile katers en rottende tanden was er dit jaar één lichtpunt. Omsingeld door pompeuze reclamecaravans van een bankinstelling en een reisbureau voor de avontuurlijke trekker stond er op Boomtown een container van tien vierkante meter. Een plek waar de verstotelingen en freaks, Jan met de Jupilerpet introduceerden tot de ondergrond. Het was het hoogtepunt van de verderfelijke feesten.

Gentwerpenaar Gerard Herman speelde er een dozijn keer en imponeerde met een zes minuten durend hip-hop-optreden, vol humor en agressieve beats. Een melange van Gentse zelfrelativering en Antwerpse hoogvaardigheid en kunstenaarschap.

Ik vrees dat de normatieve en passant toeschouwer het liefst de container - freaks en de geeks inbegrepen - wilde wegslepen naar een kamp in Calais. Maatschappelijke vluchtelingen dienen genegeerd te worden of - beter nog - ontmenselijkt. Wietrokkende linkse hippies en dakloze Afrikanen: één pot nat.

Ik ben voorstander van ballingschap en geloof niet in de evangelisatie van de conformisten en de geïnstitutionaliseerde bourgeois. Ik voel me immers minder verwant met hen dan met de neger zonder elektronische identiteitskaart. Ik ben een zwart schaap, een geek en een wietrokkende linkse hippie, genetisch voorbestemd tot sociale impotentie. Gewapend met een ironisch t-shirt van een band die nog niet bestaat, incompetent in triviale conversaties en vleierijen. Normatief sociaal contact wordt pas mogelijk na een viertal Rocheforts, een pils of twaalf en een slaak van de N2O-cracker. Niet dat het hysterisch gewauwel dat daarop volgt een accurate representatie is van een mainstream conversatie, maar het is het enige moment dat de aversie voor trivialiteit wat van me afvalt. Elke poging tot schone schijn veroorzaakt bij mij meer uitslag dan een zomerachtige lentedag met te veel

bloesem-verlies. Bij het snoezen, net voor het slapen, is de vaakst afgespeelde scène in mijn hoofd, een tafereel met drie tittaycitay.com-wijven in een caravan van 10 vierkante meter op het strand van Ilha do Pico en ikzelf, poedelnaakt, beschikbaar en begeerd. Een heremiet met een gezonde seksuele appetijt.

Maar zinsbegoocheling is ook kluizenaars en outsiders niet onbekend. Als ik werkelijk het leven van een solitair (weliswaar inclusief schaars geklede nimfen) verkies boven integratie met de kudde, waarom dans ik toch op de koord van het conformisme. Ik betaal correct de maandelijkse hypotheek af van mijn veel te dure huis in het Prinsenhof, ik schrijf subsidiedossiers, ben onderdanige slaaf van luxueuze gadgets en heb een onbeperkte breedband capaciteit. Ik droom ook van een lofty eco-minded woning met een ondergrondse keuken, hedendaags designmeubilair en een Koonsiaanse hond. In diezelfde droom maak ik komaf met mijn angst voor het normale en mijn ziekelijke zelfrelativering en ruil ik de chaos in voor orde en de waarheid voor de leugen. Eenzaamheid is eenvoudig, het realiseren van grote onvervulde verwachtingen is dat minder.

“Wanneer mensen me naar mijn job vragen, antwoord ik wel eens ‘Dirty Dream De-signer’ of ‘Filthy Word Specialist’.”

CUT HANDS

Kent u Whitehouse nog? In hun dertigjarige carrière schepten de noisepioniers er een duivels genoeg in uw gehoororgaan en onschuldige communiezieltje te perverteren door bovenop godsonmenselijk overstuurde teringherrie gore schunnigheid te verkopen. Nu de groep op retraite is, vierde spilfiguur William Bennett zijn fascinatie voor Afrikaanse percussie bot in het nieuwe project Cut Hands. Niet verlegen om enige controverser haalde de grootvader van ‘all things noise’ de naam bij onze eigenste Leopold II en diens onfrisse praktijken in Congo. Op het album ‘Afro Noise I’ gaat de man verder op het onwaarschijnlijke pad dat Whitehouse met het album Birdseed insloeg: voodoogeïnspireerde etnische percussie die de bovenhand voeren op harde elektronica.

Meneer Bennett, vanwaar komt Cut Hands en die plotse fascinatie voor Afrikaanse muziek, die ook al te horen viel op de laatste Whitehouseplaten?

Wel, ik ontdekte bijna per toeval Burundese en Haïtiaanse muziek. Zonder computers, effectpedalen, synths of überhaupt elektriciteit maakten die muzikanten de meest amazingly *fucking* intense muziek, met de kracht om vrouwen aanvallen te laten krijgen en mannen te laten schuimbekken. Het is onwaarschijnlijk krachtige muziek — enkel gemaakt met simpele drums, stukken schroot, stenen en hamers. Het was een grote inspiratiebron voor de song *Wriggle Like A Fucking Eel* (op het album *Birdseed*, 2003). Oorspronkelijk was ik heel onzeker over de evolutie naar het gebruik van etnische percussie, oorspronkelijk leek het idee om djembés te gebruiken me volledig van de pot gerukt.

Daarnaast wilden we muziek en teksten schrijven waarvan de klank en concepten niet gekopieerd kunnen worden, zoals gebeurde bij onze jarentachtigplaten. Ik wilde muziek maken waarin het zogenaamde reverse engineering-proces, waarbij iets geanalyseerd wordt om het te kunnen reproduceren, niet meer mogelijk is.

Bovendien kreeg ik vijf jaar geleden de kans om in een grote club te dj'en met enkel Afrikaanse en Haïtiaanse percussiemuziek. Ik koos toen als pseudoniem ‘Cut Hands’, wat verwees naar de track *Cut Hands Has The Solution* (ook op *Birdseed*).

Is Cut Hands dan een logische evolutie van Whitehouse?

Ik zou liever de relatie tussen Cut Hands en Whitehouse omschrijven als ‘in symbiose’, de twee projecten staan niet parallel naast elkaar. Op *Afro Noise I* staan bijvoorbeeld drie tracks die eerder op Whitehouseplaten verschenen.

Vanwaar komt eigenlijk die eeuwige fascinatie voor de extreme kant van de mensheid?

Ik ben vooral geïnteresseerd in het persoonlijke, meer dan in het politieke. ‘Extreem’ is een leeg begrip, het is niet meer dan een adjectief zoals ‘heel erg’. Misschien is ‘intens’ een beter woord in deze context.

Het persoonlijke? U wilt mensen hun onderbewuste provoceren?

Hm... Dat valt misschien niet op een-twee-drie te beantwoorden. Kortweg zien we het onderbewuste als een complex van lagen die beschermd worden door tegenwerking en verstoring van het bewuste (onder andere sociale druk en een persoonlijke illusie van identiteit). Om effectief met ons onderbewuste te communiceren en te genieten van de verandering die dat kan bewerkstelligen, hetgeen ik persoonlijk toch wil bereiken, is een bepaalde intensiteit hoogstnoodzakelijk. Uiteraard vind je intense fenomenen in verschillende natuurlijke contexten, muziek heeft er niet bepaald het alleenrecht op. Als je het zo bekijkt, vind ik niet dat onze muziek meer controversieel of provocerend is dan gelijk wat, het is zeker niet haar intentie.

Noise kan heel agressief zijn en mensen van streek maken, maar vaak heeft noise ook zenkwaliteiten. Speelt dat een rol in Cut Hands?

Zeer zeker, het is heel sterk aanwezig — ook in Whitehouse trouwens —, men staart zich vaak blind op het *in-your-face*-karakter ervan. Dat gezegd, een echt goede zenervaring, of zenbeoefenaar is heel moeilijk te bereiken of te vinden, omdat het moeite kost — omdat iets *noisy* of *harsh* klinkt, betekent dit niet dat het automatisch zen is.

Hoe is de relatie tussen literatuur en uw muziek? In het geval van Cut Hands ligt Joseph Conrads 'Heart of Darkness' voor de hand.

Boeken kunnen zeker een grote inspiratie zijn. Ik hou heel erg van het geschreven woord, vooral van non-fictie. Als je muziek maakt die niet terugrijpt naar het geijkte canon, dan word je bijna verplicht om verder te kijken dan muziek.

Ik las dat u zichzelf de rol van Animal Response Technician toeschrijft. Wat bedoelt u daarmee?

Wat je er zelf onder verstaat. Vind je niet dat wanneer mensen je naar je job vragen, de antwoorden heel beperkend zijn, alsof je identiteit wordt gereduceerd tot een vastgelegde rol? Het is bevrijdend om een unieke titel te verzinnen, ik zeg ook wel eens dat ik een 'Dirty Dream Designer', een 'Nanity Musterer', of een 'Filthy Words Specialist' ben!

U bracht met Suzan Lawly een reeks uit die 'Extreme Music' heet, vertel daar iets meer over?

Met die reeks breng ik authentieke, eclectische geluiden uit de periferie van de muziek uit - los van specifieke genres of stijlen. Het wordt wel steeds moeilijker om deze compilaties samen te stellen omdat muziek steeds meer verwordt tot een homogene brij van voorspelbare stijlen en patronen.

Vertel eens iets over je andere soloproject Bad Girls Get The Fuck Over It?

Het project werd in The Wire verkeerd beschreven als een soloproject. Het is namelijk een onafgewerkt Whitehouseproject. Als het effectief uitkomt zal het heel speciaal zijn. Het soloproject heet eigenlijk Extralinguistic Sequencing, een donker geluidsexperiment in massahypnose. Het werd voor het eerst getoond in Tate vorig jaar.

Tot slot, toen ik research deed, botste ik op het feit dat Steve Albini een aantal Whitehouseplaten produceerde in de jaren negentig. Verrassend voor iemand die erom bekend staat een afkeer te hebben voor alles wat naar elektronica, computers en het digitale ruikt.

Steve was altijd fan van onze vroege platen. Hij gebruikt inderdaad enkel analoog materiaal om op te nemen. Whitehouse is echter veel minder elektronisch dan wat je op het eerste gehoor zou vermoeden. Steve en wij hebben bovendien veel dezelfde ideeën over opnemen en over muziek in het algemeen. Aan de titelsong *Bird Seed* kwam bijvoorbeeld geen enkele sampler te pas, we maakten de track door *reel-to-reel-tape* te knippen en te plakken.

Cut Hands speelt samen met Vindicatrix, Ekoplekz en Lê Quan Ninh op 24 september in Netwerk / centrum voor hedendaags kunst.

SHELTON
OPEN

9 SEPT **JASPER TX** (SE)
KABOOM KARAVAN (BE)
KOSMISCHE
KEUTERBOEREN (BE)

10 SEPT **TWEAK BIRD** (VS)
BAD BODY (VK)
TANGLED HORNS (BE)

17 SEPT **"IN PROGRESS,**
A SYMPHONIC POEM ABOUT LIFE"
GENTS UNIVERSITAIR
SYMFONISCH ORKEST

23 SEPT ELEKTRONISCHE MUZIEKFILMS
"THE DELIAN MODE"
"WHAT THE FUTURE
SOUNDED LIKE"

29 SEPT **CAM DEAS / JACK ALLETT**
SCORE **"DECASIA"**

1 OKT **INTERNAL SUN** (BE)
DIE MASCHINENANBETER (RUS)
ROMAN HIELE, THE CUBIC ANIMAL
CHICAGO AAN DE SCHELDE
DJ's: RAPHAEL & TINEZ

29 & 30 SEPT **"ROEST"**
IN DE HANGAR,
THEATER VAN SILKE MELIS

7, 8 & 9 OKT **"TROOST"**
IN DE HANGAR,
THEATER VAN LEONARD MUYLLE

7, 14 & 21 OKT **SHELDON SIEGEL**
PRESENTEERT.. ?

14 & 15 OKT **"GECRASHT"**
IN DE HANGAR,
THEATER VAN AHMED KHALED

24 OKT **AHLEUCHATISTAS** (VS)

29 OKT **ETERNAL**
TAPESTRY (VS)
+THE OSCILLATION (VK)

WWW.SCHELDOPEN.BE

d'HERBOUVILLEKART 36 2020 ANTWERPEN

SUBBACULTCHA!

M E M B E R S H I P

LAUNCHING IN SEPTEMBER

MAGAZINE BAG FREE SHOWS

COMING UP

TWEAK BIRD
10 SEPTEMBER - ANTWERP

FORD & LOPATIN
13 SEPTEMBER - GENT

CAM DEAS/JACK ALLETT
SCORE "DECASIA"
29 SEPTEMBER - ANTWERP

MAGIC TOUCH
9 OCTOBER - GENT

PIGEONS & MIAUX
11 OCTOBER - BRUSSELS

BECOME A SUBBACULTCHA! MEMBER
FOR €7/MONTH AND SEE ALL THESE SHOWS
FOR FREE

PLUS GET THE MONTHLY SUBBACULTCHA!
MAGAZINE DELIVERED TO YOUR HOUSE
AND RECIEVE A FRESH AND STYLISH TOTE BAG

SIGN UP AT WWW.SUBBACULTCHA.BE

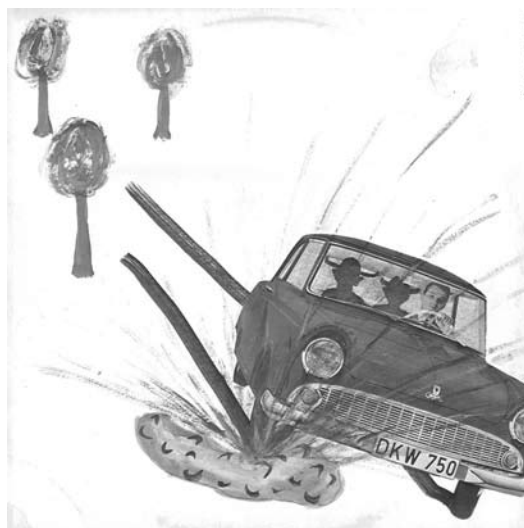
VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

Siluetes 61

's/t'

(Zickzack, 1981)

Er valt veel te vertellen over deze plaat. Om te beginnen is deze elpee een deur naar verschillende vergeten groepen en labels. We bevinden ons in West-Duitsland begin jaren tachtig. De uitgeverij van deze plaat was gevestigd in Hamburg, terwijl de groepen in diverse Duitse hoeken collaboreerden. Het is belangrijk te vermelden dat er in die periode voornamelijk tussen Keulen, Düsseldorf en Hamburg iets erg vruchtbaars gaande was. En dan het jaartal. Was het jaar 1981 een millésimé in de recente muziekgeschiedenis? Ik ben het nog niet honderd procent zeker, maar een feit is dat ik door mijn private platenboer, -kenner en -archief, genaamd Tom De Weerdt ofte DJ Low, telkens op dit jaartal gewezen word. En zo nu ook weer.

De uitgeverij ZickZack werd opgericht in 1980 door de muziekjournalist Alfred Hilsberg. Deze zou zich vooral onderscheiden door de experimentele uitgaven van de Neue Deutsche Welle. Deze laatste term is een neologisme van Hilsberg zelve en omschrijft een Duits muziekgenre afgeleid uit punkrock en new wave muziek. ZickZack en Hilsberg zijn nog steeds actief, maar de echte knallers situeren zich in de jaren tachtig. Dit waren onder andere Abwärts, Xmal Deutschland, Einstürzende Neubauten, Die Krupps, Palais Schaumburg, F.S.K en Die Tödliche Doris.

Alfred Hilsberg schrijft momenteel een boek over de Duitse muziekscene en zijn uitgeverij. Als zijn dagelijkse wodkaconsumptie hem niet te veel in de weg legt, lees je er meer over in een toekomstige Ruis van ergens end 2012.

Siluetes 61 was het project van de Tsjech Tom Dokoupil. Hij was een onderdeel van een zeer actieve scene in een klein Duits stadje genaamd Limburg, gelegen tussen Keulen en Frankfurt.

Geïnspireerd door de Engelse en Amerikaanse undergroundmuziek uit die tijd, maar dus ook met invloeden uit Düsseldorf en Keulen, begon Dokoupil aan een project genaamd The Limburger Pest. Onder deze paraplu waren ook andere groepen aan het werk zoals The Wirtschaftswunder en Die Radierer. Allen werden een belangrijk onderdeel in de Duitse ondergrondse muziekbeweging. Naast zijn platenuitgaven was Tom Dokoupil ook nog actief als componist voor verschillende soundtracks van arthouse tot horrorfilms.

Met zijn project Siluetes 61 creëerde Dokoupil muziek tussen avant-garde, elektronica en moderne rock. Zeker niet makkelijk te bevatten en daardoor dus ook niet de meest gegeerde platen. Onder deze noemer kwamen verschillende singles uit en twee lp's. De eerste elpee is een even grote aanrader als diens opvolger "Ich Hasse Jeden Der Mich Nicht Mag" (ik haat iedereen die me niet graag heeft).

Om zijn muziek te maken, gebruikt Tom Dokoupil allerlei objecten, instrumenten en (veld)opnames. Humor en vindingrijkheid staan centraal in alle werken van deze Tsjech. Deze Vergeten Plaat start als een film. Een auto remt, mannen praten en fluiten terwijl een absurd stukje pop wordt ingezet. De plaat maakt een forse bocht en gaat over in een collage. Het stuur wederom omgedraaid en een minimaal dansnummer blaast nu. Een kort jazzy aandoend intermezzo wordt ingelast om je terug wakker te schudden met een zeer snel elektronisch nummer. Miniatuur muziekstukjes wisselen elkaar af. En het heeft dan ook weinig zin om de opsomming te vervolledigen en te klinken als een gps bij een elpee. Deze plaat slaat links in, komt rechts uit, rijdt achteruit om je kilometers verderop in de gracht te doen belanden.

Stefan Hopmans

Bedrogen door een koekoek,
bestolen door een kiekendief,
ben ik in het bezit van niets:
van kind noch kraai noch doel.

Ik ben een grijs geworden roek,
een pauw die niet meer ziet,
een ooievaar wiens nest vernield,
een kieviet die zijn broedsel zoekt.

Niets heb ik dan dit dierbaar visioen:
dat ik boven alles vlieg
als het luide lendenlied
van Leda — dat ze boet.

beeld: Marc Claes

TOP 5

1. Ryan Kerno - "Stria"

Re:konstrukt

Repetitive and hypnotic music on a simple and a raw acoustic guitar. Full of emotion and sensitivity. In his music, you can hear the vibration of the sound in its absence. A total disorientation, a kind of "paradoxal ear" where you can almost touch the disparition of a sound. The joy and the sadness mixed together in melancholic and rare improv music.

2. Kourgane - "Corps de Chasse"

A tant rever du roi

Frédéric Jouanlong-Bernadou > Vocals

Ryan Kerno > Guitar

Gilles Lahonda > Baritone guitar

Jérôme Renault > Drums

Heavy french noise. Very poetic and bestial. Physical impact. Tension and trance. Embodied music. It feels good where it hurts. FIRE !

3. Magda Mayas - "heartland"

Another timbre

Very direct improv music made of subtlety. A construction of contrasts that open the ears.

4. Ute Wasseran & Barrett Richard - "Pollen"

Creative Sources

The perfect mix of voice and electronic music. U. Wasseman uses her voice like no one, far from all the boring cliché of improv voice techniques.

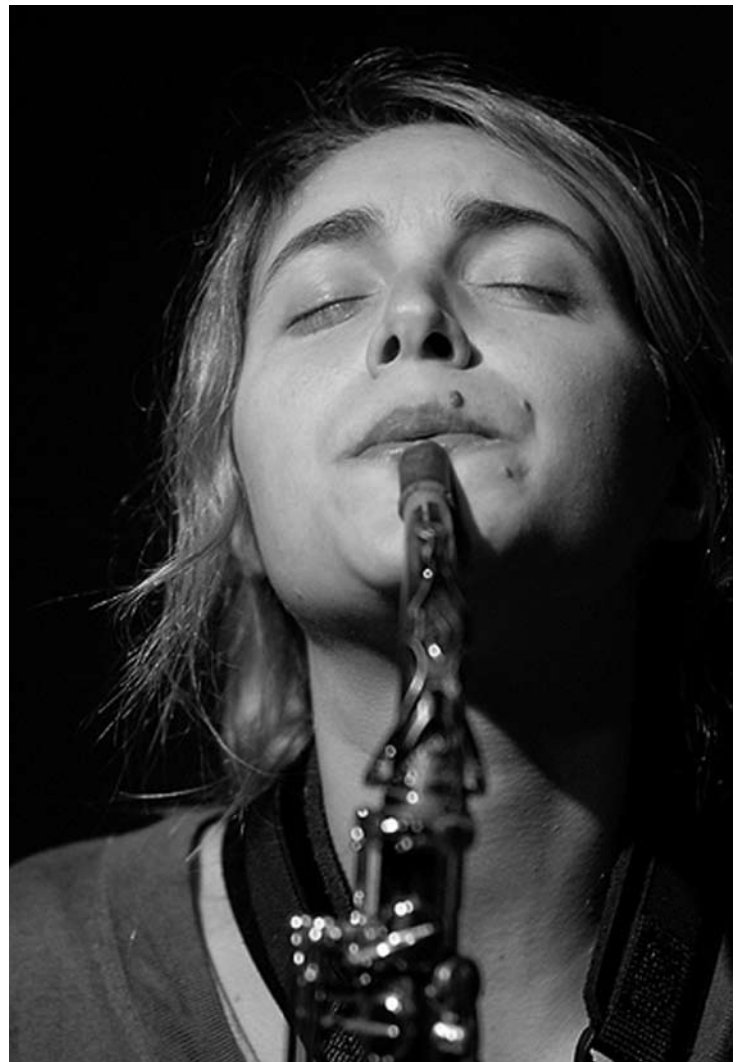
She is amazing. Respect !

5. Colin Stetson - "New history warfare vol2: Judges"

Constellation

Rhythmical shifts, symmetric progression of sound, multi-timbral textures. Great creativity where you can hear all kind of influences from classical music, to rock and improv. Amazing work on the recording with 24 different mic positions. Euphoric and inspiring !

De Frans-Libanese **Christine Sehnaoui** is een autodidactische saxofoniste die vooral actief is binnen een internationale kring van grensoverschrijdende improvisatoren. Door haar ongewone technieken en vermetele geluidstaal is ze een graag geziene gast in de meest uiteenlopende bezettingen. Op 16 september speelt ze samen met drummer Chris Corsano op het door hem gecureerde podium van het Incubatefestival in Tilburg.

GIRLSEEKER

Walgelijke kitsch zegt de een, stoutmoedige popmuziek vindt de ander. De muziek van het Deense Girlseeker is zonder meer polemisch te noemen. De looks hebben ze alvast mee: de band ziet eruit als een zoöfielenclub die net een weekendje wellness achter de rug heeft. De muziek is navenant: op het randje, maar bovenal heel erg sexy!

KEEP SEEKING!

Onderweg naar mijn opa in Blankenberge, terwijl de zoveelste zomerbui Pat Kilroys Light of Day ondersteunt op de voorruit van onze Caddy Sunshine, neem ik wat vragen op voor Jonas en Alexander. Veel meer dan een demo en wat Youtubefilmpjes heb ik van de mannen nog niet gezien, maar in deze tijden van impro- en jamband-O.D.'s, volstond dit om mij te overtuigen. Girlseeker klinkt opvallend fris en vooral opvallend anders. Drie weken later vind ik een Yousendit-link in mijn mailbox met daarin de antwoorden. De weergave vindt u hieronder.

Jonas: Hey Steve, we zullen ons eerst voorstellen. Ik ben Jonas en ik speel keyboards

Alexander: Ik ben Alexander. Ik zing en speel gitaar. Simon speelt bass keyboards en Johan van Iceage speelt live ook gitaar bij ons. We zitten nu in mijn appartement boterkoeken te eten. Je hoort Dolly Parton op de achtergrond. *What's up? Next question!*

Vertel me eerst eens wat over jullie band. Wanneer en hoe zijn jullie begonnen?

Jonas: Dat is zo een grappig verhaal!

Alex: Inderdaad. Het zit zo. Wij hebben in Denemarken een sociale netwerksite voor teenagers, Arto. Een vriend van me wou dat ik een account aanmaakte en ik deed dat onder de naam Girlseeker. Ik nam enkele foto's van mezelf en...

Jonas (onderbreekt): Hoe oud was je toen?

Alex: Elf ofzo. en... euh... ik kreeg zoveel haatmail daarin dat ik mijn profiel moest stopzetten. Een beetje later maakte ik een account aan op Myspace, weer onder de naam Girlseeker, om meisjes te vinden op het net. Ik nodigde vriendinnen van mijn jongere zus uit zodat ik ermee kon chatten. Om iets meer euhm... integriteit (*lacht*) te ontwikkelen, zette ik ook wat muziek op mijn pagina. Ik ben het paswoord van die account kwijt dus je kan die muziek nog steeds beluisteren. Een paar jaar later kwam ik Jonas en Simon tegen en vroeg ze om een band te starten die Girlseeker heette. Opnieuw om meisjes te kunnen krijgen. Ons motto was vanaf het begin: **KEEP SEEKING!**

Kopenhagen heeft een productieve scene tegenwoordig. Girlseeker lijkt wel een beetje de vreemde eend te zijn. Kun je de scene eens beschrijven en vertellen hoe jullie zich ertoe verhouden?

Alex: De belangrijkste bands zijn volgens mij Iceage, Lower, Sexdrome, School ...

Jonas: Eigenlijk is het gewoon een grote club vrienden die met elkaar in verschillende bands spelen. Iceage is natuurlijk de band met het meeste succes. Zij zijn degenen die de muziek ook buiten Denemarken gebracht hebben, maar er gebeurt natuurlijk veel meer dan dat. Ik weet ook niet of we zo hard verschillen van de rest. Mensen vragen wel eens of we echt menen wat we doen. Ze verdenken ons van ironie. Het is wel begonnen als een grap, maar nu is het iets serieus geworden.

Alex: Er zit zeker nog steeds iets van humor in onze muziek.

Jonas: Maar het is zeker niet ironisch bedoeld!

Jullie geluid is wel vrij uniek. Is dat iets waar jullie bewust naar op zoek zijn gegaan of eerder iets dat spontaan gebeurde toen jullie voor het eerst samen muziek begonnen maken?

Alex: We wilden oorspronkelijk eigenlijk een Alan Vega-coverband beginnen, maar het werd al gauw duidelijk dat we zijn muziek niet konden naspelen. Het geluid dat uit het proberen ontstond, is dan het geluid geworden waar we nu mee werken. In het begin zat er veel meer gitaar in en we hebben ook onze drummer buiten gegooid omdat hij constant kwaad was. Maar dat is misschien een ander verhaal... Nu goed, de gitaar kreeg dus een andere plaats en werd wat meer naar de achtergrond verschoven.

Jonas: We proberen wel opnieuw een soort Alan Vega-geluid te benaderen. Op de tape die we nu aan het opnemen zijn, staat een nummer *1-800-GREED*. Voor mij vertolkt dat nummer zowat de Girlseeker sound.

Alex: Ja, Girlseeker zoals we nu willen klinken.

Het lijkt alsof jullie geïnspireerd zijn door zowel de geschiedenis van de popmuziek alsook door hedendaagse muziek. Wat zijn de dingen waar jullie zoal naar luisteren? Wat zijn, naast Alan Vega, jullie invloeden?

Jonas: Van hedendaagse muziek is dat voor mij James Ferraro. Hij was en is nog steeds een grote inspiratiebron voor mij. Dat is geen geheim. En van oude dingen... Ik luister veel naar Billy Idol tegenwoordig. Zijn geluid is zeker iets waarmee we binnen Girlseeker ook iets kunnen. Maar ik luister naar zoveel dingen: 10CC, Scorpions... Naar alles eigenlijk. Alles werkt voor mij. En jij, Alex?

Alex: Ik luister ook naar alles. Behalve misschien reggae en ook niet zoveel hiphop. Tegenwoordig luister ik veel naar fusionjazz. Dingen zoals Allan Holdsworth en Weather Report. Ik luister veel naar gitaristen. Daarvoor heb ik een periode gehad dat ik veel naar black metal luisterde. Veel jaren '80 en '90 metal. Ik denk dat we allemaal een heel brede smaak hebben en dat het daarom klinkt zoals het klinkt.

Wat brengt de toekomst nog voor jullie? Zijn er plannen voor een elpee?

Jonas: We hebben die 7" gedaan voor Insula Music en dat was een heel toffe ervaring voor ons. Dat is ook een voorbeeld van hoe de scene werkt hier. Iedereen is erg *supportive*. Nu zijn we aan die tape aan het werken. We gaan die zelf releasen voor de tour, maar we zouden ook graag een elpee doen. Die cassette is ook een beetje de demo voor de plaat, maar we hebben nog geen label daarvoor. En we hebben ook niet het geld om dat zelf te persen. En dan hebben we natuurlijk ook nog de tour rond het Incubatefestival. We spelen vooral in Nederland en België, misschien nog een show in Duitsland. Iedereen blijft ook actief met zijn andere bands en projecten.

Alex: Ik heb nog Sexdrome en Skurv waarin ik gitaar speel en een black metalband waarmee ik net iets heb opgenomen maar die nog geen naam heeft. Simon speelt in Lower met de drummer van Sexdrome. Hij heeft ook nog zijn eigen solodingen enzo.

Jonas: Iedereen blijft bezig. Alexander, Simon en Kristian, de bassist van Maintitle, gaan een label beginnen. Ze gaan onze tape releasen, wat van mijn nieuw solowerk en een cassette van Maintitle. Girlseeker gaat ook de soundtrack maken voor een film die ik aan het maken ben samen met mijn vriendin. Die gaat *Tape Nightmare* heten. Iedereen blijft constant in het proces. Zo worden we allemaal betere muzikanten!

Girlseeker speelt op 16 september in de Kinky Star in Gent. Op 17 september zijn ze te gast op het Incubatefestival in Tilburg. Rond die data zijn ze ook nog te zien in Brussel, Antwerpen, Groningen en Amsterdam.

Vrije meditatieve psychedelica

PART WILD HORSES MANE ON BOTH SIDES

Achter Part Wild Horses Mane On Both Sides gaan Pascal Nichols en Kelly Jones schuil. Het duo maakt op basis van percussie, fluit, stem en andere instrumenten vrije muzikale improvisaties met filmische kenmerken die elementen van jazz, ethnische muziek, psychedelica en folk bevatten.

<http://pwhmobs.tk>

House of the Rising Eagles

Het was de *free no-wave* band Stuckometer die met haar wilde jams Pascal Nichols de richting aanwees voor Part Wild Horses Mane On both Sides. Hij komt met Kelly Jones in contact wanneer hij in de periode 2005-2006 enkele keren het podium deelt met het *freak out improvised folk* duo CooperJones. Nichols en Jones besluiten om zelf als duo verder te gaan en kiezen voor een combinatie van gitaar en drums. Na enige tijd ruilt Jones haar gitaar in voor een fluit en neemt het tweetal de naam House of the Rising Eagles aan.

De uiteenlopende muzikale ervaringen die beiden doorlopen hebben, dragen bij tot de huidige aanpak. PWHMOBS is een project dat de laatste vijf jaar door verschillende fases gegaan is en dat continu in evolutie is. "Het is een continu onderzoek

naar het bewustzijn en de effecten van muziek en geluid om bepaalde reacties, emoties en spiritualiteit op te roepen", aldus Kelly.

Anno 2011 beschouwt Pascal het geluid als een gedeelde ervaring en geestestoestand. Dit in tegenstelling tot eerder werk waarbij dynamiek en dialoog centraal stonden. Nu staat dus sfeer meer centraal. Dit betekent dat het duo nu ook wierook brandt gedurende hun optredens en dat ze gevonden geluiden gebruiken waarmee ze vogels en gongs evoceren.

Dit leidde onlangs tot een voorlopig hoogtepunt op *Sixth Samovar*, dat op Pascals eigenste Rayon Records verschijnt. Het is een opname die in Bristol gemaakt werd tijdens een

"Op dit moment zou ik ons muzikaal vergelijken met Taj Mahal Travellers, bepaalde uitingen van No-Neck Blues Band"

elektriciteitspanne. PWHMOBS bouwt traag maar gestaag een organische conversatie op, incorporeert daarbij vlekkeloos omgevingsgeluiden en laat intense ritmes en geïntegreerde meditatieën in drie bewegingen in elkaar overgaan.

Naast PWHMOBS is Pascal nog in tal van andere bands actief. Sommige leggen er al na een concert het bijltje bij neer maar andere gaan tot in de eeuwigheid door.

Reisgenoten

Past PWHMOBS in de traditie van het Engelse avant-gardistisch muzieklandschap waarvan onder meer Vibracathedral Orchestra, Richard Youngs, Ashtray Navigations de fundamenteën legden? "Hmm, het is moeilijk om ons te positioneren, gezien het feit dat we daar echt niet mee bezig zijn. Dit is wellicht de taak van de pers die bands beschrijven en categoriseren. Ik twijfel er niet aan dat er een gedeelde ethos bestaat binnen de internationale muziekgemeenschap die we kennen maar het plezier dat we zelf aan musiceren beleven staat centraal. De gemeenschappelijke factor bestaat eruit dat we niet onder druk staan om muziek te maken voor de muziekindustrie, labels en het publiek. Het is tamelijk uniek dat muzikanten uit verschillende genres onderzoek voeren naar geluid louter voor zichzelf."

Ook al vormen percussie en blaasinstrumenten de basis voor PWHMOBS, muzikaal voelen ze zich tamelijk verschillend van bijvoorbeeld Flower/Corsano Duo, een duo met een verwante vormelijke aanpak. "We delen zeker een gelijkaardige aanpak en dito vlucht in een sonische droomwereld. Ik ben dan ook steeds totaal uit mijn dak gegaan tijdens hun optredens. Maar op dit moment zou ik ons muzikaal vergelijken met Taj Mahal Travellers, bepaalde uitingen van No-Neck Blues Band, Motherfucking (Pascal speelde met hen), Don Cherry op bepaalde platen, Alice Coltrane, het solowerk van Angus MacLise en bepaald werk van Laurie Anderson", reflecteert Kelly.

Pascal wijst ook op een verwantschap met bands als Helhesten en Hobo Sonn, bands die net als PWHMOBS helemaal in hun nummers opgaan en er oneindig in rondwalen.

The prog vision stays lucid

Op basis van de heerlijke flarden muziek die door het canon van de vrije improvisatie gedicteerd worden is het moeilijk naar de muzikale invloeden die het duo bepaald hebben te gissen.

"Ik maak nu al zeven jaar vrije improvisatiemuziek en ben

slechts recent naar jazzartiesten als Ed Blackwell, Billy Higgins en Ben Riley beginnen te luisteren. Ik heb uren naar YouTube en Drummerworld, en eigenlijk alles met een drummer erin, gestaard en liveshows van Roger Turner, Chris Corsano, Patrick Farmer en Doog hebben mijn visie van wat je met handen en voeten allemaal met een drumkit kan doen danig uitgebreid. Daarnaast heb ik altijd met veel plezier naar progbands geluisterd zoals Focus, Yes (post-Bruford), National Health en Gentle Giant. Andere genres komen en gaan but the prog vision stays lucid." Ook Kelly kwam eerder recent in contact met free jazz. Sun Ra en Pharoah Sanders bliezen haar van haar sokken. Doch ook zij heeft voornamelijk andere invloeden opgesnoven. Initieel werd ze zwaar beïnvloed door noise acts als Smear Campaign en Sculptress en fingerpicking gitaristen als John Fahey, Jack Rose en John Renbourn.

Le Drapeau Noir

In 2009 verscheen op het Franse Chironex-label Le Drapeau Noir, een samenwerking tussen PWHMOBS, The Hunter Gracchus en Chora. Het gaat om een opname die de artiesten in Lyon inblikten. Omdat er op die avond simpelweg te veel artiesten op de affiche stonden, waren ze genooddaakt om iets samen te doen. "Ik hield een stevige beat aan op de drums, Kelly speelde fluit en sloeg op mijn tempo op een gong. *Everyone else freaked out in the same mind zone.*"

Le Drapeau Noir staat voor Pascal een beetje synoniem voor de gemeenschap die zich rond het Sheffieldse Singing Knives label groepeerde. Hij was helemaal weg van de aanpak van The Hunter Gracchus, de band van Jon Marshall en Fiona Kennedy, en tevens de drijvende kracht achter het Singing Knives-label. "Op een bepaald moment zochten ze mensen die geen voorkennis hadden van hoe een instrument te bespelen maar die met hen wilden optreden. Ik houd van het idee van een unieke ecstatische ervaring die je met muzikanten deelt via een gekanaliseerde catharsis. Le Drapeau Noir was één van die momenten."

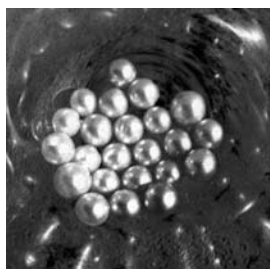
Singing Knives bepaalt de scene in Sheffield. Er zijn nog enkele *oldschool free improv dudes* maar afgezien daarvan organiseert Singing Knives zo ongeveer alles. De Singing Knives-community is echter niet geografisch bepaald. De meerderheid van betrokken artiesten komt uit verschillende plaatsen.

"We voelen ons echter fysiek meer verbonden met Manchester omdat we er vele vrienden hebben die op tien minuten wandelen wonen en waarmee we concerten organiseren, musiceren en rondhangen. Sheffield is minder dan twee uur rijden van Manchester dus we kunnen er gemakkelijk heen voor optredens en feestjes."

GRUIS

Pim van der Graaf, John Humblet

Het samenwerkingsproject van Thomas Ankersmit en Valerio Tricoli is een moeilijk en soms onheilspellend werkje van een saxofonist en een geluidskunstenaar, beiden hoofdzakelijk verpozend in Berlijn. De vijf tracks hebben allemaal een gelaagde opbouw, hoofdzakelijk een stapeling van analoge instrumenten. Met regelmaat komt Eric la Casa in mij op en dan met name die release met veldopnamen van ventilatoren, met dien verstande dat hier de afwisseling veel rijker is. Een echte luister-cd met veel nieuwe wendingen en duistere kanten, maar zelfs als we die allemaal doorzien, resteert nog immer een set van imposante collages en zeker daar waar met name de 'minimal psych' van Tricoli de boventoon voert. Heel erg goed te pruimen.

Zeer geslaagde composities van Frieder Butzmann, een pionier in industriële muziek. Tevens ooit lid van DAF, hard werkend punk ten grave te dragen en ten tweede male een elektronisch ochtendgloren trachten te realiseren. Op *Wie Zeit Vergeht* echter bitter weinig ruimte voor verdere melancholica. We

krijgen, in drie gangen opgediend, genadeloze experimenten met klanken en taal, Duits nog wel. Doet sterk denken aan experimenten van Stockhausen, maar heeft als geheel ook wel wat weg van de experimentele elektronica uit de eerste helft van de jaren zeventig, zoals Headmovie, het enigmatische 'krautrock' album van Maschine no.9. Soms erg melig maar het knappe is dat tegelijkertijd er een donkere, soms wat paniekerige dreiging vanuit gaat. Broeierig en lastig te doorgronden, maar wie de moeite neemt wordt niet teleurgesteld.

Meadow Rituals van LÚÚP is mooi! In beginsel soms wat bombastisch maar na een keer extra luisteren een zeer mooi werkje van dit collectief. De negentienkoppige line-up van LÚÚP bestaat uit een keur van muzikanten met een hoofdrol voor Stelios Romaliadis, een geschoold Grieks fluitist. Naast hem tal van Grieks aandoende namen maar ook Andrea Degens (Current 93) en David Jackson doen mee. Op sommige momenten doet het wel wat denken aan het betere werk van Dead Can Dance (luister maar eens naar *Cream sky*), maar wanneer ze dit loslaten wordt dit een echt sterke plaat. Met het on aardse mooie *Spiraling* tonen ze aan het veel beter te kunnen dan Charalambides, met de jazzrock van *Roots Growth* wordt een heleboel goeds in herinnering gebracht, denk aan Soft Machine en ook aan Zeuhl, maar toch op een dermate knappe wijze die toch weer niet in de buurt komt van kopiëren, en zo kunnen we wellicht nog wat vergelijkingen maken die eigenlijk overbodig zijn. Absoluut de moeite waard om te kopen.

Bij het beluisteren van Fabric kreeg ik met enige regelmaat het

idee naar nieuw werk van Emeralds te luisteren. Wat schetst mijn verbazing toen bleek dat het label (Spectrum Spools) een sublabel is van Editions Mego, het sterk aan de weg timmerende label van Peter Rehberg dat met name in elektronica grossiert. Zo verscheen vorig jaar bijvoorbeeld *Does it look like I'm here* van Emeralds op EM. Fabric is Matthew Mullane die hier mooie soundscapes presenteert, waarbij soms de indruk zich opdringt dat er niet altijd voldoende focus is. Vanaf track zeven echter realiseert hij zich echter weer dat hier een poging werd gedaan het betere werk van Emeralds te evenaren en vanaf dat moment valt er dan ook wel weer genoeg te genieten.

Ook Mist verschijnt op Spectrum Spools en hier is de link met Emeralds nog sterker aanwezig. *House* is de tweede langspeler van het duo bestaande uit Sam Goldberg en John Elliott. Deze laatste is fulltime lid van Emeralds. De muziek hier is uiteraard weer elektronica, en dan met name voortgebracht door analoge synthesizers (Moog, Korg). Bij dit soort muziek denk ik altijd aan introverte types die volledig uit hun dak gaan achter een synthesizer op een zolderkamertje, en daar dan ook met succes juweeltjes produceren. Na een wat frivool openingsnummer met roots in vroege jaren tachtig wordt de spanning kunstig opgebouwd. De lang uitgesponnen analoge strings zijn vet genoeg om de repetitieve oneffenheden, die zich met enige regelmaat proberen op te werpen als scherpe randjes, weg te werken. Heb dit plaatje beluisterd tijdens het hardlopen en compleet met ondergaande zon was dit een prachtige afsluiter van de dag. - PvdG

THOMAS ANKERSMIT / VALERIO TRICOLI – Forma II CD (PAN)***

FRIEDER BUTZMANN – Wie Zeit Vergeht LP (PAN) ***½

LÚÚP – Meadow Rituals CD/LP/Download (Experimedia) ***½

FABRIC – A sort of radiance LP (Spectrum Spools) ***½

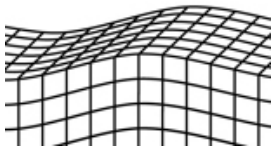
MIST – House LP (Spectrum Spools) ***½

In tegenstelling tot andere musique concrète-muzikanten, die alledaagse geluiden via elektronische apparatuur al dan niet geheel omvormen tot een nieuwe, vaak intuïtief opgebouwde realiteit, gebruikt de Fransman Lionel Marchetti zijn (veld-) opnames als bouwstenen voor een ritualistisch getint narratief. *Une Saison*, een dubbelaar, is een selectie van vier van deze inmiddels zo goed als onvindbaar geworden verhalen. *La Grande Vallée*, oorspronkelijk verschenen in de reeks Collection Cinéma Pour L'Oreille, ontpopt zich middels een meeslepende mix van bladgeritsel, zwiepgeluiden, wolvengehuil en incidenteel seksueel gekreun tot een auditieve thriller van formaat. Hoewel jaren ervoor opgenomen, blijkt het de perfecte compagnon te zijn voor *Portrait D'Un Glacier (Alpes, 2173m)*. Ditmaal zijn het niet zozeer de zorgvuldig uitgekozen geluidssnippers maar net de bijna-stilte die het alomtegenwoordige gevaar waar alpinisten zich tijdens het bergbeklimmen aan blootstellen op

haast bloedstollende wijze vertolkt. Het blijkt slechts het topje van de ijsberg, zo getuigt *Dans La Montagne (Ki Ken Tai)*, waarin kreten van gevechtssportbeoefenaars, de tot elektronisch geruis gemuteerde vallende stenen en – opnieuw – wolveengehuil de waanzin van het oorlogsslagveld evoceren. Vreemde eend in de bijt is *L'Œil Retourné*: achter een rookgordijn van hoge frequenties gaat een veldopname van huiverachtig manueel gefriemel schuil. Opvallend bij elk van deze composities is het kortstondig gebruik van de menselijke stem. Het effect is wonderbaarlijk: de (illusie van) menselijke aanwezigheid scherpt het voyeurisme aan, waarbij telkens wanneer Marchetti zijn mes in de opnames zet, de scheidingslijn tussen wat de oren waarnemen en de ogen (proberen te) zien dunner en dunner wordt, totdat de prikkelende puzzelstukken bedwelmend op de geest inwerken en het giswerk volledig losgelaten wordt ten gunste van de aanzuigende kracht van het geheel – de luisteraar dreigt een onderdeel van het verhaal te worden.

Naast enkele broodnodige heruitgaven (het soloalbum *The Rings Of Saturn; Lebenserinnerungen Eines Lepidopterologen*, met Andreas Martin), een herbewerking/samenwerking (*Bloomington, Indiana ... Autumn*, met Lee Ranaldo en Jim O'Rourke) en twee archiefvondsten (*Plastic Palace People Vol. 1 en 2*, met Jim O'Rourke), slaagt Christoph Heemann er op het recente *Mighty Joe Young* in om de hypnotiserende, repetitieve kwaliteit van Terry Riley's werk te combineren met de gruisige echoën van William Basinski's ode aan de vergankelijkheid.

Voor de lancering van de nagelnieuwe, paradoxaal getitelde 7-inchreeks *Alone Together* heeft het in Los Angeles gestationeerde label Emerald Cocoon niet de eerste de beste weten te strikken. Wie het uitgebreide oeuvre van Christina Carter kent, weet ondertussen dat zij haar zelfopgelegde beperkingen tot een handelskenmerk verheven heeft. *Obelisk*, een samenspel van ceremonieel aandoende zang en belgetinkel, is exemplarisch voor deze *less is more*-attitude, en bewijst bovendien dat blues niet exclusief tot het domein van de zichzelf op gitaar begeleidende mannen behoort.

Met eenzelfde nietsontziende meedogenloosheid als waarmee een jonge moeder de ruw gesneden stukken fruit met de tanden van een vork tot een onsmakelijk uitzierende doch heerlijk smakende brokkenpap prakt, haalt David Kirby, vier bandopnemers

sterk, zijn gevonden cassettes door de mangel. In plaats van de zwaar verhakkelde geluiden harmonisch te vermengen, kiest hij ervoor om ze ruw over elkaar heen te plakken, zodat er sprake is van competitieve co-existentie – elk onderdeel vecht voor een hoorbare plaats in het geheel. *Shear Wave* klinkt daardoor meer dan zeventig minuten lang als een set dolgedraaide radio's, langzaam wegzinkend in de immer blubberende moerasgrond van elektronisch gesis, monsterachtig gebrabbel en – hoe toepasselijk – funeraire strijkers, totdat een drum-'n-bass-explosie de laatste stuiptrekking inluidt. Slechts sporadisch doet een onbewerkt hiphopfragment vaag herinneren aan de oorsprong van deze uitzonderlijke plundertocht.

A recorded tape a day keeps the doctor away, het kan niet anders of dat moet, afgezien van 's mans Jehova-jaren, lange tijd het adagium van Maurizio Bianchi geweest zijn. Getuige daarvan is de schier eindeloze reeks van (her)uitgaven. Omdat Bianchi zelf niet altijd even kritisch is wat betreft de kwaliteitscontrole, is een veeleisend oor onontbeerlijk om het kaf van het koren te scheiden. Gelukkig kiest het piepjonge cassetlabel Mirror Tapes steeds voor het koren, en ook ditmaal is dat niet anders. De voorheen onuitgegeven privécasstette *Oirt Emo-Dne* bevat de basiselementen – sketches – waaruit later het meesterlijke dreunfestijn *Endometrio* gedestilleerd kon worden (de achterstevoren gespelde albumtitels benadrukken de nauwe verwantschapsband), ook al is het verschil tussen beide groot genoeg om het bestaansrecht van een 'demo'-uitgave te rechtvaardigen: *Oirt Emo-Dne* is vergelijkbaar met de dreigende traagheid waarmee een te hoog alcoholpercentage gifslangsgewijs in de bloedbaan sluip, terwijl *Endometrio* het moment is waarop de alcohol voorbij de bloed-hersensbarrière stoot en het bewustzijn onherroepelijk meesleurt in de allesverzengende intensiteit van het zwarte gat.

'Taal is iets dat je erft, je bent het nooit helemaal zelf als je spreekt,' schrijft Cees Nooteboom in de verhalenbundel *'s Nachts komen de vossen*. Daarmee zet Nooteboom niet alleen de almacht van de spreker op losse schroeven, maar benadrukt hij

eveneens het mysterieuze karakter van de stem eenmaal ontsnapt uit de mond van de spreker. Iets wat Trevor Wishart vast volmondig zou beamen. Na jarenlang spreekstemmen bijeen gesprokkeld te hebben in het noordoosten van Engeland, gebruikte hij de periode als componist in residentie aan de universiteit van Durnham (2006–2009) om het opgenomen materiaal middels computertechnologie te transformeren tot een werk in vier akten, elk van om en bij de 20 minuten lang. In eerste instantie werd de compositie aan het publiek gepresenteerd via acht als een hermetische geluidsmuur in een kring opgestelde luidsprekers, later verscheen er een stereomix vergezeld van een boek vol (technische) details betreffende het project. *Encounters In The Republic Of Heaven* is het resultaat van een levenslange fascinatie voor de menselijke stem in het algemeen en meer in het bijzonder de doorgaans verborgen wereld van ritmes, melodieën, patronen en structuren die erin besloten ligt. Wishart gaat als volgt te werk: een individuele spreker doet zijn of haar verhaal, niet zelden van een aandoenlijke of humoristische aard, terwijl de stem tegelijkertijd gedeconstrueerd wordt tot iets onherkenbaars of van gedaante verandert door een groteske overdrijving van bepaalde karakteristieken. Immer in beweging, continu aan verandering onderhevig, zonder een hint naar verhalende betekenis, steken sommige stemfragmenten van tijd tot tijd solo de kop op, terwijl andere samenklitten tot een imposante stemmenzee, waarin een lofzang voor de schoonheid van de menselijke stem in on(begrijpbare bewoording doorklinkt. - JH

LIONEL MARCHETTI – Une Saison (Monotype Records) ****

CHRISTOPH HEEMANN – Mighty Joe Young (Dom Bartwuchs) ****

CHRISTINA CARTER – Obelisk / Tholos (Emerald Cocoon) ***

DAVID KIRBY – Shear Wave (Homophoni) ****½

MAURIZIO BIANCHI – Oirt Emo-Dne (Mirror Tapes) ****½

TREVOR WISHART – Encounters In The Republic Of Heaven (geen label)

****½

sounds of europe

a project on field recording in music, art and sciences

opening festival
BRUSSELS

Field Fest

12 - 15 October

PETER CUSACK
MANFRED WERDER
ANNEA LOCKWOOD
JASON KAHN
MICHAEL PISARO
JUSTIN BENNETT
PALI MEURSAULT
ELS VIAENE
MECHA/ORGA
JEZ RILEY FRENCH
MANU HOLTERBACH
ANNE WELLMER
SARAH HUGHES
PATRICK FARMER
ERIC LA CASA
MARTIENSGOHOME
PAUWEL DE BUCK

soundsofeurope.eu

Q-O₂

Music
Technology
Group

With the support
of the Culture Programme
of the European Union

IRZU

Culture Programme

sep/nov × 2011
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

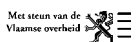

CUT HANDS ×
EKOPLEKZ ×
LÊ QUAN NINH ×
VINDICATRIX

DREAM ON

Concert za. 24.09 × 20³⁰

Network/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 ×
F +32 (0)53 70 97 72 × info@network-art.be × tickets > tentoonstellingen: € 1 / concerten: € 10 / 7 × Op
concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

KRAAK IN RESIDENCE:

GIRLSEEKER,
WARM CLIMATE,
FLORIS VANHOOF,
GERARD HERMAN,
THE JOYOUS
COSMOLOGY,
TERRACOTA GATE

ALSO PERFORMING:

LUSTMORD, MAIN,
NATURAL SNOW
BUILDINGS,

CHRIS CORSANO,

BABY DEE,

ALEXANDER TUCKER,
JEFRE CANTU-LEDESMA &
PAUL CLIPSON,

OMAR SOULEYMAN,
MATS GUSTAFSSON,
ZOVJET FRANCE

+ MANY MANY MORE

12 - 18 SEPT
TILBURG, NL

incubate

INCUBATE IS A FESTIVAL IN TILBURG.
GET YOUR TICKETS AT WWW.INCUBATE.ORG